

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve **Slováckém divadle**

leden / únor 2018

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“ Úvodní slovo

ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo Jaké je to hrát aktivistu? – úvaha herce Pavla

Hromádky o novince Přes ploty 4–5

Mezičas 1 Šéfredaktor nakladatelství Větrné mlýny Petr Minařík

o inscenaci režiséra Michala Skočovského Přes ploty 6–7

Je Markéta Špetíková o novince cyklu SLOVÁCKÉ

DIVADLO Úča musí pryč! 8–9

Mezičas 2 Můj první školní rok – poznejte slovácké herce 10

Poločas Josef Kubáník: Přijdu domů a upadnu rovnou

do postele – rozhovor manažerky divadla Jitky Honsové

s mluvčím divadla a hercem Josefem Kubáníkem 11

Je Lednová premiéra: William Shakespeare:

Mnoho povyku pro nic 12–13

Zdeněk Dušek: Divadlo je pro mne možnost létání

– rozhovor ředitele divadla Michala Zetela

s režisérem Zdeňkem Duškem 14–17

Mezičas 3 Jiří Josek a Shakespeare – rozhovor šéfredaktorky

Blanky Šmejdocové s významným českým

překladačem Jiřím Joskem 20–21

Bude Deník Anne Frankové se vrací – Iva Šulajová

o návratu inscenace Deník Anne Frankové v režii Zoi Mikotové 18–19

Program listopad a prosinec 22–23

Počasí Herecká předpověď počasí na dva měsíce 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdocová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Milí čtenáři a diváci,
vítejte v novém roce a tudíž
i v nové předplatitelské sezóně
Slováckého divadla.

Michal Zetel
ředitel divadla

Na počátku nového roku bývá zvykem popřát si všechno nejlepší, hodně zdraví, rodinné pohody a tak podobně. Divadlům a divákům se přávají vyprodané sály, krásné premiéry, vstřícné kritiky. Ne, že bych nám všem toto nepřál, ale domnívám se, že nás letos čekají mnohem důležitější výzvy. A prezidentská volba a volby do komunálních zastupitelstev, ač sebedůležitější, jsou dle mého soudu až ve druhé linii.

Necítím se v žádném případě kompetentní na to, abych někoho mentoroval stran politických názorů a postojů, nejsem na to ani dost starý, ani zkušený a už vůbec ne povoláný. Ale snad si mohu něco přát a něco přát i ostatním. Jak už jsem zmínil, volby budou klíčové pro směřování naší země a našich měst a obcí, ale má přání směřují spíše k 100. výročí založení Československa. Přál bych si, abychom celý rok intenzivně mysleli na všechny události, milníky a zvraty od roku 1918 až do dnešních dní, abychom mysleli na všechny, kteří myslence a zájmům České republiky, potažmo Československa, obětovali své životy. Ať již ve smyslu celoživotní práce a nasazení, anebo ve smyslu absolutním, kdy pro ideály a potřeby vlasti zemřeli.

Na všechny legionáře, členy Sokola i Orla, partyzány, vojáky, politiky, nevinné oběti totalitních terorů, hrdiny třetího odboje, řádové sestry a bratry, kněze, obyčejné lidi, kteří v rozhodujících chvílích obstáli jako vlastenci, na všechny Čechy a Slováky, díky kterým jsme dnes suverénním a velice, velice bohatým státem. Také bych si přál, abychom bez nenávisti pomysleli i na jiné národy, které v tom tavícím kotli dvacátého století budovaly svou nezávislost a zejména na sudetské Němce, alespoň ty neprávem perzekuované, i ti svou krví přispěli k podobě našeho státu. Mysleme na ně pokaždé, když zazní česká národní hymna, pokaždé když zahlédneme státní vlajku nebo trikolóru. A také ve chvílích, kdy budeme vhadzovat do volební urny svůj hlas. Zaslouží si to. Zasloužíme si to. Slovácké divadlo se k tomu pokusí přispět celou sezónou Kde domov můj? Slovácké divadlo.

Ale nebojte se, bez humoru, a speciálně bez toho českého, by ta naše republika snad ani nebyla, takže i na ten letos dojde. Jsme přece Slovácké divadlo!

Ať žije divadlo, ať žije republika!

Omluva

V rozhovoru s dramaturgyní Ivou Šulajovou a ředitelem Slováckého divadla Michalem Zetelem jsme špatně ocitovali Michalovu odpověď na otázku, co představovalo impuls pro výběr Fidlovačky. Uvedli jsme, že je to „*Sto let od vzniku republiky, na kterou se hra odvolává [...]*“; zatímco Michal Zetel v rozhovoru správně uvedl: „*Sto let od vzniku republiky, která se na hru odvolává [...]*.“ Republika vznikla později než hra – a tak by nebylo nač se odvolávat. Za chybu se omlouváme. **Slovácké divadlo**

Bylo

Jaké to pro mě je –
hrát aktivistu...

Slovácké divadlo uvedlo
v sobotu 6. ledna ve
světové premiéře adaptaci
knihy Fedora Gála Přes
ploty. Pavel Hromádka
hovoří nejen o tom, jaké
to je, hrát aktivistu...

Pavel Hromádka
herec Slováckého divadla

V první řadě musím zmínit, že jsem nadšený, že právě v inscenaci Přes ploty hraju. A vážím si toho, že ztvárňuji Fedora Gála. Je to pro mě skutečně čest. V listopadu 1989 jsem byl na začátku druhého ročníku studia oboru činoherní herectví na Janáčkově akademii múzických umění a silně prožíval všechny ty revoluční události. Sice v Brně, kam informace z Prahy dorazily později, ale přesto v centru dění – mezi vysokoškoláky, kteří vše organizovali, jezdili do okolních obcí, debatovali s lidmi, nenechávali se uchlácholit a znejistět rádobou přátelsko-komunistickými žvásty. Mezi těmi, kteří chtěli vydržet a věci dotáhnout. Kterí nasadili svoji budoucnost, protože – kdyby to nevyšlo, co by s námi bylo... Je pro mě důležité přemýšlet o světě, životě, společnosti, mém místě v ní, o tom, co je pravdivé, co přetvářka, přemýšlet a co nejčestněji se rozhodovat, na kterou stranu se dát. Cítím jako prohru stát bokem, nevyjadřovat se, čekat, jak věci dopadnou a pak se přidat k vítězné straně, být v šedém průměru, mít strach. Jako prohru a jako život, který tu snad ani nemusel být. Fedor Gál se neukrývá. Pomáhal zakládat na Slovensku Verejnost' proti násiliu. A i jeho další životní cesta svědčí o tom, že hledá stále, snaží se pochopit, nemudruje, že je všechno špatně, vyznává se sám v sobě, svědectví o tom hledání poskytuje v dokumentárních filmech, novinářské a literární práci. Připadá mi jeho způsob existence čestný a sympatický. Mým komunikačním prostředkem je především herectví a divadlo (jiné formy jsem rozvinul jen velmi málo a mrzí mě to – například poezii a písničkářství), a tak když mám možnost na jevišti dotýkat se témat, oblastí, které jsem zmínil výše, jsem nadšený, pokládám to za důležitější než cokoliv jiného. Je to forma svědectví. Věřím, že to, co na jevišti mluvím a žiju, se opravdu

něčeho podstatného dotýká, dokonce přispívá k tvoření skutečnosti. Slovo naplněné vírou jest činem (v Bibli se píše „a Slovo se stalo tělem“, mně to připadá jako podobný princip). Přes ploty je jedním z takových představení, kde se toto může dít. Tak k tomu přistupuji a odtud i mé nadšení. Je to něco, co má smysl. Mluvit na jevišti o současném světě. V osobě Fedora Gála hledat odpovědi, hledat pochopení i pro někoho, koho většinová společnost odsoudí a dokonce i lidé moudří, a Fedorovi kamarádi, zařadí mezi své potenciální nepřátele. Pro neonacistu Matěje. Ale co o něm a jemu podobných víme? Proč si myslí, co si myslí? Jak k tomu došli? Jaký příběh stojí za těmi lidmi? Jaké žijí životy? Mají stejné starosti jako my? Jiné? Hrozí naší společnosti, demokracii, od nich nebezpečí? Co s tím? Matěj citlivě a přesně vnímá nedostatky dneška, společnosti, v níž žije, to mě na něm zaujalo. Žije ale v trochu jiném myšlenkovém světě a dochází k jiným závěrům než Fedor. Poctivě se ale skutečností zabývá... Fedor volí cestu dialogu. I když ví, že „nácka“ Matěje nezmění a nepřesvědčí. Mnozí Fedorovi přátelé to odsuzují. S náckama se přece nemluví. Ale Fedor mluví především s člověkem. Zareaguje na jeho výzvu. Komunikace přes maily. Mnoho let. A já v těch mailových dopisech vidím, že hroty se otupují. Ne, že by si jeden či druhý mysleli něco jiného, ale jak léta běží, jsou víc a víc pouze lidmi, kteří spolu mluví. A možná, jak to tak cítím z naší inscenace, není až tak důležité, že jsme někde na různých stranách bariády, důležitější je pro nás (pro ně), že se máme (že se oni dva mají). Že jsme lidmi, kteří spolu mluví, sdílejí své životy. Obrana před osamocením, traumaty, extrémními postoji, extremismem... Fedor je pro mě stále nositelem i obráncem „listopadových hodnot“. Já bych chtěl být taky. A je pro mě důležité to připomínat právě teď. Když ta téměř komunistická normalizační šed' zase vystrkuje růžky a chce se nám jevit jako správný (rozuměj bezpečný, do svého prospěchu zahleděný, nekonfliktní, poslušný, na knedlo-vepřo-zelo zaměřený) způsob života. Vyjevuje ve svých mailech hodnotu demokracie, brání ji. To, co listopad přinesl. Svobodu, možnost rozkvětu osobnosti, možnost nacházet cestu k druhým, sdílet beztestně své životy, názory, hodnoty, hledat svobodně pravdivé odpovědi na cokoliv... Tu zločinnost, sobectví a touhu po moci a vlastním prospěchu, tu nepřinesl, to, na co dnes nadáváme, není ovocem listopadu, ale lidské malosti. Je smutné, že mnoho lidí na tyto „přátelsko“-komunistické, žvástoidní, normalizační a šedé způsoby, které znovu pronikají všemi podobami veřejného dění (doufám, že ne všemi), že na tu hru přistupují, berou je za normální, podřizují se jim. I o tom je inscenace Přes ploty. Ne o té povrchní hydry, matrixu s kyselým křivácko-slušným úsměvem, ale o tom, že lidé spolu mají mluvit o čemkoliv, svobodně se přit – A CTÍT. Že máme mířit ke skutečným hodnotám, ne k falším a nepoctivostem. Režisér Michal Skočovský říká, že na jevišti dělá jen inscenace a témata, která ho bytostně zajímají. O tom je podle mě umění. V nitru se zabývat životem, myšlenkami o něm a tou formou, kterou mám k dispozici, o tom vydávat svědectví. Je to i můj cíl. A jsem rád, že jsem se s ním na hře Přes ploty potkal a seznámil. Je možná o generaci mladší než já. A vidí hodnotu v mailovém dopisování Fedora a Matěje, vidí hodnotu listopadu 89! Těší mě to. I v souboru máme mladé kolegy, které tyto věci oslovují. Chtějí podstatu, ne náhražku, pravdu, ne faleš. Ještě nejsou tolik zaměřeni na pohodlí. To je naděje. O dvacet, pětadvacet let mladší než já. Skvělé! Jaké je to hrát aktivistu? Moc fajn. Protože touhle formou i já můžu být „aktivistou“ a ovlivňovat to, v čem žiju.

Pavel Hromádka v inscenaci Přes ploty, kterou Slovácké divadlo uvedlo 6. ledna ve světové premiéře.

Mezičas 1

Petr Minařík: Přes ploty do divadla patří

Slovácké divadlo uvedlo 6. ledna ve světové premiéře unikátní novinku. Jde o jevištní adaptaci knihy Fedora Gála a anonyma Matěje Přes ploty. Hru se souborem nastudoval režisér a spoluautor dramaturgie Michal Skočovský.

Petr Minařík
šéfredaktor nakladatelství Větrné mlýny

Přes ploty jsem viděl na veřejné generálce ještě v říjnu roku 2017, tudíž mohlo dojít k mnoha změnám. Taky to bylo brzy ráno, to některý druh lidí vnímá, přece jen, omezení, než u tzv. večerních představení. Ale celé to dopoledne v Uherském Hradišti byl zážitek. Předně kousek od autobusového nádraží je kavárna, kam jsme vešli těsně před představením a zjistili, že se tam kouří. A všichni se tvářili, že je to úplně normální. V Hradišti se prostě to dopoledne kouřilo v kavárnách. Jiřího Králíka to nevyhodilo z rovnováhy, asi jako nic v jeho životě, zato filmař Jan Gogola ml. si myslel, když dorazil, že jsme si to kouření na něj připravili. Zcela výjimečně se mýlil. A po takových zážitcích si sedněte do řady a sledujte divadlo. Musí se nechat, že studenti dnešních dnů jsou kultivovanější, než to bylo kdysi. Možná je to tím, že jsme neměli chytré telefony, se kterými se člověk zabaví i v divadle, každopádně středoškolské publikum bylo vnímavé a pozorné. Na jevišti už takový klid nebyl. Dopisy Matěje Fedorovi a zpět byly často, stejně jako v knize, dlouhými monology, které jen zdánlivě připomínaly repliky, ale pocit touhy dobrat se nějakého dialogu, mluvit spolu, ten zápas tam

byl pořád. Že je Matějů na Fedora v divadle víc, než v knize, je dobře. Přesto je každý Matěj trochu Fedor a obráceně. Měli jsme štěstí, že se povedla debata s publikem. Meze dialogů byly to dopoledne rozorány. Ředitel Zetel všem nalil panáka na střeše divadla, Fedora odvezl na to zdejší roztomilé vlakové nádraží, odkud se myslím, nikam nelze dostat, a my šli na oběd. A pak ještě s Martinou Gogolovou do cukrárny, kde už se pocho-pitelně nekouřilo, tak jsme spěchali, že jsem se opařil kávou, což se mi nikdy předtím nestalo. Do Brna nás vezl ředitel, který jel něco vyřizovat na JAMU a tak se mluvilo, kdo bude novým šéfem Centra experimentálního divadla (Husy na provázku a HaDivadla), a jinak jsme ležérně konverzovali. Příjemně. Myslím, že Přes ploty do divadla patří. Inscenací Slováckého divadla se podařilo, nezadusit se textem, a přitom nepolevit z jisté náročnosti. Už během říjnové generálky tam bylo spousta divadelních nápadů, takže co teprve při lednové premiéře. Fedor Gál byl spokojen a Matěj třeba jednou taky přijede, i když myslím, že bude v divadle při každé jedné repríze.

David Macháček, Martin Hudec, Monika Horká, Jaroslava Tihelková, Petr Čagánek, Barbora Nesvadbová, Petra Staňková a Pavel Hromádka v inscenaci Přes ploty

Je

Musí ůča pryč?

„Přece se tady
nebudeme bavit
o dětech.“

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

V hradišťské Základní škole UNESCO diváci zažijí nezvyklou třídní schůzku, při níž se pětice rodičů – rázná (a poněkud nesnesitelná) právnička, nezaměstnaný cholerik, matka třídního premianta a rozhádaný manželský pár – pokusí přesvědčit učitelku svých dětí, aby se třídnictví v 5. B vzdala.

Plán je jasný, důvodů k odvolání paní učitelky Milerové, zdá se, dost. Děti přestaly do školy chodit rády, v hodinách panuje neklid, od začátku školního roku se všem výrazně zhoršily známky. Nehledě na to, že paní učitelka má prý nějaké psychické problémy, a dokonce se před dětmi rozbředla. A někdo takový přece nemůže učit. Zvláště, když děti už za pár měsíců čekají přijímací zkoušky na osmiletá gymnázia, kde se zohledňují i vysvědčení.

Paní učitelka Milerová však neholdá na rodičovský návrh přistoupit jen tak. Úsilí se zotřuje: zájmy jednotlivých rodičů se rozrůžňují, někdejší společná domluva se rozpadá. Když se jedná o děti, jdou ohledy stranou. Ale jedná se o děti? Kdo za situaci ve třídě může? A na čí straně jsme?

Od svého prvního uvedení v Drážďanech roku 2010 se komedie Ůča musí pryč!, jednoho z nejhranějších německých dramatiků Lutze Hübnera, dočkala desítek inscenací a stačila dokonce vzniknout i její filmová verze. Slovácké divadlo ji uvádí coby třetí titul své alternativní dramaturgické linie SLOVÁCKÉ DIVADLO.

Škola základ života

1. Když se zpětně podíváte na svá školní léta, co pro vás škola znamenala?
2. Co myslíte, že by vašim dětem měla škola dát? Dělá to současné veřejné školství?
3. Ve hře Ůča musí pryč! vystupuje několik rodičů, kteří mají skutečně velké obavy z toho, že se jejich děti kvůli známám nedostanou na gymnázia, a jsou také ochotni pro to leccos podniknout. Jak tuhle výraznou preferenci gymnázií vnímáte?

Petr Čagánek, absolvent střední pedagogické školy a JAMU

1. Dnes už mám pochopitelně nadhled, ale tenkrát mě škola samozřejmě moc nebavila. Když byla možnost zůstat doma (a vyzkoušel jsem různé figle – předstírání nemoci, nevolnosti, později záškoláctví apod.), vítal jsem to. Nejradši jsem měl přestávky. Byl jsem docela divoké dítě a poznámka v žákovské nebyla nic neobvyklého. Ale byla to taky doba plná kamarádů, prvních lásek, oblíbených i neoblíbených učitelů, nenáviděné chemie, fyziky, milované češtiny, literatury, hudební výchovy... Dnes cítím jemnou nostalgii s lehkým pousmáním uvnitř.
2. Mé odpovědi se vlastně celou dobu týkají vzpomínek na základní školu. A ta to má už v názvu. Měla by předat dítěti jakési základní vzdělání, návyky, normy správného sociálního chování a podobně. Mám syna Filipa teprve ve druhé třídě a zdá se, že to zatím funguje.
3. Nikdy jsem nebyl příznivcem víceletých gymnázií nebo gymnázia jako školy vůbec... V páté třídě se podle mého názoru dítě ještě nedokáže rozhodnout, jakou školu v budoucnu studovat. Nerozuměl jsem ani tomu, proč má při přijímacích zkouškách na třeba pedagogickou fakultu přednost gymnazista před uchazečem ze střední pedagogické školy?! Chápu ten všeobecný rozhled, všeobecné vzdělání, ale... Jako by to bylo něco víc než ostatní. Mám pocit, že být gymnazistou s sebou nese jakousi uměle vytvořenou společenskou prestiž. Ale třeba jednou děti budou studovat právě tuto školu. Takže moji zášť stranou...

Pavína Hejcmanová, absolventka gymnázia a JAMU

1. Kamarády, srandu, samostatnost, ztrátu navič, první lásku... Mě škola bavila i s určitým stresem, který obsahovala.
2. Informace, způsob, jak s informacemi pracovat, chuť poznávat nové věci. Rozhodně by neměla brát dětem sebevědomí, přetěžovat nebo snad strašit.
3. U nás doma to bylo opačně – moji mamce radili, ať mě na gympl z páté třídy dá. Ale mamka řekla: „Ať si ještě užije dětství, zůstane na základce.“ Myslím, že to byla skvělá volba. Šla jsem tam až jako patnáctiletá z vlastního rozhodnutí. Nevěděla jsem ještě, co chci v životě dělat, a gymnázium protahuje čas, kdy není nutné vydat se konkrétním

životním směrem. Ale není pro každého. Preference čehokoli, v čem člověku není dobře, je absolutně škodlivá.

Jitka Hlaváčová, absolventka konzervatoře a JAMU

1. Pohodu! Oproti těm školním letům, které prožívám teď. (Jitka Hlaváčová studuje taneční a pohybové divadlo a výchovu na JAMU.)
2. Základní škola, tedy především základní vzdělání. A měla by motivovat děti, aby měly chuť se vzdělávat a rozvíjet své schopnosti. Doufám, že to dělá a že snad dělá i něco navíc...
3. Myslím si, že je zbytečná. Ale možná moje odpověď bude za 10 let znít jinak, až to budu doopravdy řešit se svým synem Mikuláškem.

Josef Kubáňík, absolvent gymnázia a vyšší odborné školy umění

1. Jak která. Nejzodpovědněji a nejnadšeněji jsem chodil do té poslední, do herecké. Plnil jsem si totiž sen. Ale rád vzpomínám i na školu základní, díky které umím číst a psát (záměrně nepíšu počítat, protože to jsem se nikdy nenaučil) a vzpomínám rád i na gymnázium, z kterého si dodnes třeba pamatuji, jaké u nás rostou borovice a jak je od sebe rozpoznat.
2. Můj synovec studuje osmileté gymnázium, nikdo ho ke studiu nenutil, připravoval se sám a ne nijak fanaticky. Kdyby se na něj nedostal, tak se vůbec nic nestane. Hlavní je, že zhruba ví, jaké „i“ se píše ve slově slepice a že ví, kde přibližně leží Pražský hrad. Všechno ostatní jsou zbytečné hysterie a je mi těch rodičů, kteří jí podlehnou, spíš líto. Kdyby se šli radši někam projít.

Tereza Novotná, absolventka konzervatoře

1. Kus světa, ve kterém jsem trávila podstatnou část svého dětství.
2. Hlavně, ať jim nic nebere, to by mi stačilo, zbytek nechávám plně na paní učitelce a dceři. Cestu má před sebou ještě dalekou, tak uvidíme. Myslím si, že hodně záleží na samotném žáku a studentovi, co všechno si ze škol odnese a nenechá vzít.
3. Přijde mi hodně složité rozlišit, na co dítě má a co chce rodič. Sama se toho dne, kdy budeme doma tuto otázku řešit, trochu obávám, ale doufám, že už se dcera bude umět rozhodnout sama. A pak spoléhám na manželovu pragmatičnost a svoji intuici.

Irena Vacková, absolventka střední pedagogické školy a JAMU

1. Chce se mi napsat, že bych se tam nevrátila, ale svým způsobem jsem ji neopustila. Učení divadelních textů vyžaduje neustálý trénink paměti a „školní“ ukázněnost a cílevědomost, kdy si po celém pracovním dni zkrátka k tomu učení musíte sednout. Ale školní kamarádké a přátelské vazby, a hlavně tu spoustu legrace bych za nic nevyměnila.
2. Kromě základního vzdělání? Slušnost, samostatnost, úctu k sobě samému i k druhým lidem, smysl pro kolektiv a týmovou práci nepopírající individualitu jednotlivce. Jestli

to současné školství dělá, si opravdu netroufnu hodnotit. Beztak obdivuji každého, kdo se vydá na cestu učitelování. Myslím, že je to cesta nelehká a nedoceňovaná.

3. Vzhledem k tomu, že je naše dcera čerstvou studentkou gymnázia, nevím, zda jsem objektivní hodnotitel preferencí. Podporujeme ji, ale osobně bych byla radši, kdyby po dokončení střední školy už měla nějakou konkrétnější profesi. Moje maminka mi taky říkala – když jsem se po střední pedagogické vrhla na herectví – že kdyby to nevyšlo, ještě pořád můžu učit. A to se mi teď bude náramně hodit v naší připravované premiéře hry Ůča musí pryč!.

Michal Zetel, absolvent gymnázia a JAMU

1. Hodně dlouho pro mě znamenala vše. Představovala hlavní náplň zabírající včetně kroužků (v naší obci vše organizovala naše základní škola) téměř celý den. Byli to kamarádi, první lásky, křivdy a úspěchy. Navíc rodiče byli oba učitelé na téže základní škole, otec nadto ředitel, takže škola figurovala i v našem rodinném životě. Na gymnáziu už pro mě znamenala spíše otravu a materializovanou bídu světa dospělých, ale ty lásky zůstaly.
2. Obávám se, že stát je příliš pomalý na to, aby reagoval dostatečně rychle na změny světa a reflektoval je ve výuce. Ale jsem si jist, že ve školství je spousta skvělých a kvalitních, bohužel mizerně zaplacených a stále unavenějších lidí.
3. Nevím, jestli ta preference stále odpovídá skutečnosti. Ale věřím, že rozhodovat by se mělo každé dítě samo. Pokud rodiče tvrdí, že toho dítě není schopno a musí za ně rozhodovat oni, je to především jejich problém. Někde udělal chybu. A také si myslím, že to souvisí s celkovým náhledem společnosti například na řemesla. Občas toužím po tom něco opravdu umět rukama a žít se třeba jako truhlář. Celý den v dílně vonící čerstvými hoblinami (jistě, je to idealizované) a něco za sebou nechat. Jsem ale levý a tak musím sedět v kanclu. O to víc si vážím každého, kdo dělá, co ho baví, a je v tom dobrý.

Mezičas 2

Můj první školní rok – poznejte slovácké herce

V nové komedii Úča musí pryč!, kterou uvede režisér a ředitel Slováckého divadla Michal Zetel poprvé 22. ledna v Základní škole UNESCO, usednou opět herci a herečky do školních lavic. Poprosili jsme je o fotku ze skutečných školních let a vy nyní můžete zkusit poznat, o koho se jedná. (Řešení naleznete na str. 24.)

Poločas

Josef Kubáník: Přijdu domů a upadnu rovnou do postele

Jitka Honsová
manažerka divadla

Jožko, v poslední době jsme si nemohli v divadle nevšimnout, že visíte na několika místech na billboardech společnosti Fonergy. Jaký je to pocit?

Jaký je to pocit, když visím? Nic moc (smích). I když už jsem zažil i horší. Když jsme hráli Harolda a Maude, začínalo každé představení tak, že předstírám sebevraždu a skutečně jsem na jevišti visel. Když jsme to zkoušeli, tak jsem trochu trnul, jestli byly všechny pojistky několikrát zkontrolovány.

Jak se to přihodilo, že jste se tedy ocitl na billboardech?

Kdyby jen na billboardech. Já visím taky v aquaparku, což je pro mě jako pro neplavce opravdu unikátní zážitek. Ale abych odpověděl na vaši otázku. Bylo, nebylo... Před nějakou dobou jsem byl u poskytovatele energií, který na mě po letech začal zkoušet nejruznější finty, které se mi nelíbily, a když došlo i na zvyšování cen a nastaly potíže se změnou smlouvy, řekl jsem si, a dost, a začal se poohlížet po někom, u koho bych takové starosti neměl. Švagr mi pak doporučil Fonergy, protože je to společnost od nás a slyšel o tom, že je férová.

To zní opravdu jako pohádka.

Že? Přišel jsem do zákaznického centra tady u nás v Hradišti, moc milé paní jsem říkal, co mě trápí, ona na to, že to vyřeší, což se ukázalo jako oříšek, protože ten můj předchozí dodavatel to měl opravdu dobře poštěfované, ale nakonec jsme napnuli síly a vyšlo to. A pár týdnů poté mi napsal osobně pan ředitel, že je pravidelný návštěvník Slováckého divadla a že mě vidí v databázi nových klientů a ptal se, jak jsem spokojený. Odpověděl jsem, že moc a on navrhnul, abychom se sešli.

A na schůzce přišla nabídka?

Jo, poprosil mě, jestli bych jim namluvil hlášení na záznamník, že by bylo fajn, kdybych k volajícím promlouval já. Nápad se mi líbil, navíc jsem si vždycky přál, aby někdo

zavolal a já říkal: „Momentálně se vám nemůžeme věnovat, protože vyřizujeme zákazníky, kteří se dovolali před vámi“ (smích). Tak jsem to s chutí natočil a po čase se pan Horák ozval znovu s další nabídkou, jestli by mi nevadilo, kdybych nebyl jen slyšet, ale i vidět. Nakonec to tedy dopadlo tak, že tam mám jen půl hlavy, ale třeba není všem dnům konec a jednou budu někde celý (smích).

Je vidět, že vás ta spolupráce baví, protože...

...svítím, že? Ano, to mi občas někdo řekne. Jak to děláte, že tak svítíte? Tak teď už je odpověď jasná.

To mě spíš napadla otázka, kde berete tolik energie?

To je jen zdání. Znam lidi, kteří mají energie daleko víc. To já přijdu domů a upadnu rovnou do postele.

Ale stiháte toho hodně. Na co nás teď v divadle pozvete?

Kromě všech těch inscenací, které diváci již dobře znají – jako je 1+2=6, Nájemníci, Autista, Rychlé šípy a další a další, mě v režii Michala Zetela čeká parádní věc. (rozhovor vznikl v první polovině prosince, pozn. aut.) V lednu má premiéru komedie Úča musí pryč!, kterou budeme hrát přímo ve školní třídě Základní školy UNESCO. Na to se hodně těším. Navíc mi manželku hraje Jitka Hlaváčová, se kterou jsme velcí přátelé a máme se, myslím, rádi, a o to víc nám půjdou hádky. Kromě ní se diváci mohou těšit na Pavlínku Hejčmanovou, Terku Novotnou, Irenku Vackovou a Peťu Čagánka. Je to moc dobře napsaná hra. A protože ji budeme hrát na malém prostoru, v té školní třídě – normálně tam budou lavice, tabule, křída, katedra... tak nebude potřeba velké divadelní herectví. To mě baví taky.

Takže spíš hraní na kameru... Kdy vás mimochodem zase uvidíme na obrazovce?

Nevim, kdy přesně se ty věci, které jsem před koncem roku natočil, budou vysílat. Ale dokončili jsme druhou řadu VIP vražd, kde budu hrát psychologa Pažouta, což je trochu magor, to bylo fajn. V Modrém kódu hraju gynekologa doktora Štěpánka a moc rád bych vám řekl, koho jsem operoval, ale to by mi asi z Primy dali, tak to prozradit nesmím. A pak se taky vrátím do Ordinance v růžové zahradě a tam hraju právníka Boháče. Škoda, že jenom jménem. A teď se těším na natáčení druhé řady Temného kraje. Ups, to je asi ještě taky tajné, to jsem neměl prozrazovat. Co už... (smích).

A kde vás můžeme vidět mimo obrazovku?

Kdekoliv. Když nejsem v Praze, jsem skoro pořád v Hradišti. Třeba dnes jsem byl s kamarádkou na obědě na Mariánském náměstí, potom jsem nakoupil pečivo v Prostřední ulici a odpoledne jsem si zašel na kafe s ředitelem Fonergy. Teda kafe jsme ani jeden neměli, ale líp to zní. Kdybych řekl, že jsme si oba dali vodu, není to ono, že?

Takže spolu chystáte něco dalšího?

My spolu pořád něco chystáme. Ale taky jen tak klábosíme. Pan Horák se ptá na divadlo, já na Fonergy. Jeho zajímá jaké to je hrát tak často různé postavy a jestli nás i po sedmnácti letech od premiéry baví Rychlé šípy. Mě zase zajímá, odkud klienti přicházejí, jak se do těch trubek vůbec dostane plyn, jak svítí elektrina a tak. A když to probere-me, tak si jen tak povídáme. Třeba dnes jsem se dozvěděl, že když pan Horák jako mladý chodil na párty, vracel se i v šest ráno. Ale kdo z nás to nezažil, že (smích)?

Fonergy jsem si našel sám a neměnil bych.

Josef Kubáník

FONERGY
DODAVATEL ELEKTŘINY A PLYNU

Je

Iva Šulajová: Shakespeare aktivizuje diváky k přemýšlení

Slovácké divadlo uvede na konci ledna v premiéře klasiku Williama Shakespeara z roku 1599 Mnoho povyku pro nic. Divadelníci zvolili překlad Jiřího Joska a režii svěřili osvědčené tváři uherskohradištské scény Zdeňku Duškovi.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Mnoho povyku pro nic je velice často uváděná hra. Proč jste zvolili právě tuto komedii?

Na úvod bych zmínila, že uvádět kvalitní komedie je jednou z důležitých součástí repertoáru Slováckého divadla, a to jak klasické, tak moderní, jak například situační, bláznivé či absurdní, tak konverzační. Herecký soubor je pro komedie skvěle vybaven, a to není zanedbatelná věc. Není už tolik běžné nalézt zručného komediálního režiséra. A režiséra troufnavšího si na Shakespearovu komedii už dvojnásob ne! Proto už fakt, že jsme se s režisérem Zdeňkem Duškem, který (nejen) žánru komedie velmi dobře rozumí, shodli na jméno velkého alžbětince coby autorovi naší příští společné komediální inscenace, je velmi potěšující. Co se výběru konkrétní hry týče: musím přiznat, velmi nás lákaly takzvané problémové komedie pozdějšího období, ale i vzhledem k naší poslední spolupráci na Ibsenově Nepříteli lidu, a hlavně s ohledem na

celkovou skladbu repertoáru, jsme zamířili tentokrát přece jen do vod výsostně komických, do žánru tzv. „veselých“ komedií ze Shakespearova údajně nejšťastnějšího období. Hra má tři zápletky, které jsou kompozičně skvěle provázány, a poskytuje prostor pro téměř celý herecký soubor SD.

Hru divadlo uvede v překladu Jiřího Joska. Dokážeš vysvětlit, co rozhodlo zrovna o této a ne jiné verzi překladu?

Otázka výběru překladu je velmi složitá a zdouhavá věc. Už když jsme hru vybírali, četli jsme mnoho dalších komedií v několika překladech, Mnoho povyku pro nic konkrétně celkem v osmi. Současná inscenační tradice většinou volí mezi dvěma žijícími překladateli – Martinem Hilským a Jiřím Joskem. Ty starší překlady už většinou nevyhoví zastaralým slovníkem, i když mnohé jsou krásné a v některých místech i velmi sdělné, to znamená, že jdou k podstatě informace a nevěnují se tolik přebásnění originálu. Není tedy špatné mít je po ruce a občas do nich nahlédnout. Nicméně hrát je jako celek už by bylo spíše problematické. Oba současné překladatele mám velmi ráda, přednášky pana Hilského jsou fascinující a lze je občas navštívit i přímo v Hradišti. S Jiřím Joskem jsem se pracovně setkala už dvakrát (při inscenování Othella a Krále Richarda III.; a rovněž inscenaci Macbetha uvedlo SD v jeho překladu) a vždy to bylo velmi podnětné. Pan Josek je duší divadelník; podobně jako Shakespeare do originálu komponuje Josek do překladu už skrytou režii situací, jeho překlad je odborně řečeno „scénotvorný“ oproti překladu „textotvornému“ (termín pochází z práce anglisty Pavla Drábka, viz stat' České pokusy o Shakespeara, 2012, pozn. aut.). A to modernímu divadlu skvěle imponuje, proto jsme Joskův překlad vybrali i tentokrát.

O čem je podle tebe Mnoho povyku pro nic?

Shakespeare nevykládá svět, není básníkem idejí, nýbrž básníkem konkrétních lidských situací – to je zrovna parafráze slov Martina Hilského. Shakespeare vám neřekne o konkrétní postavě, zda je taková nebo taková, ale postaví aktéry vedle sebe, rozehraje situaci a interpretaci nechá na vás. Aktivizuje diváky k přemýšlení. Navíc to, jak se na témata dívat, se odráží zcela mistrně také v kompozici hry. Zápletky, témata a motivy se zrcadlí. Velmi zjednodušeně řečeno: máme situaci mladičkého páru, který se má brát, pak situaci dalšího páru, který ale párem není, protože ona i on jsou (navenek) zapřísáhlí odpůrci manželství (nebo opačného pohlaví vůbec). Těm druhým se intrikou našeptá, že jsou milovní, a oni láskyplně „prozřou“, zatímco těm prvním pomluva o nevěře zhatí svatební plány. Třetí zápletku přivádí komické strážce pořádku, jakousi popletenou domobranu, která onu první pomlouvačnou intriku vyslechne a může příběh rozuzlit. Postavy ve hře tedy hojně usuzují a jednají podle „viděného“ a „slyšeného“ (toho, co někdo viděl a popsal, či toho, co slyšely, ale neviděly se odehrát). Jejich smysly je ale „klamou“, protože interpretují viděné na základě nějakého vlastního očekávání, nevidí pravou skutečnost. K tomuto rozporu odkazuje i jeden z významů slova Nothing v originálním názvu hry *Much Ado About Nothing* – kdy výslovnost „Nothing“ (nic) splývala s výslovností slova „Nothing“. A slovo „note“ znamenalo jednak všimnout si, naslouchat či zaznamenat, jednak „správně posuzovat“. Vysvětleno na příkladu: když si myslím, že například vidím, jak jedna

postava podvádí druhou s milencem v okně, může se stát, že přestože v okně je úplně jiná osoba, já „vidím“ – tedy „zaznamenávám“ (ovšem na základě svého přesvědčení), že „je“ to ona zrádná osoba. Totéž funguje například u „náhodně“ vyslechnutého útržku rozhovoru. Máme zde před sebou obecně fungující mechanismus předsudku, domněnky a následně pak pomluvy. A pomluva se pojí s nedůvěřivostí, s absencí víry a důvěřivosti jako základního předpokladu v mezilidských vztazích. Pomluva totiž může vzklíčit jediné tam, kde už je nedůvěra, nikoli na půdě neochvějné důvěry. Je

přesné zrcadlo lidskému světu jakožto společnosti, ale i jako každému jednotlivci zvlášť. A kdo nepřijme prolínání temného a světlého, nízkého a vysokého, komického a tragického, smíšeného v „lidském druhu“, v každém z nás, ještě se patrně nedokázal povznést nad vlastní pýchu. Shakespeare nás osvobozuje v tom, že si to můžeme dovolit přiznat, když ne jinak, alespoň skrze postavy jeho her.

Jazyk Williama Shakespeara je specifický, často používá i tzv. blankvers. Jak se hercům ve Slováckém divadle daří Shakespeara zvládat?

to tedy také o vidění, slyšení srdcem (duší). Kdo je vnitřně přesvědčen o lásce a věrnosti, nepotřebuje důkazy, protože „ví“, a šířaného nedůvěrou, nepřesvědčí ani tisíc důkazů. To je také velké téma lidského egoismu. A k vykreslení těchto obecně fungujících mechanismů v mezilidské komunikaci staví Shakespeare postavy do situací, jež jim připravují konflikt racionálních a emocionálních „důkazů“, a ukazují nám, jak právě skrze ty emocionální lze nejlépe s lidmi manipulovat. To vše je samozřejmě vystavěno s mistrnou komickou katarzí – smějeme se Shakespearovým postavám, které se dívají a nevidí, poslouchají a neslyší, a smějeme se tak očistně také sami sobě.

Proč myslíš, že je zrovna tento Shakespearův kus tak oblíbený?

Obecně si myslím, že obliba Shakespeara spočívá, kromě vysoké a bohatě metaforické úrovně jazyka, především v dokonalém mísení komického a vážného. Nastavuje tak

Herci zvládali blankvers bravurně už na čtených zkouškách. Přitom není zcela jednoduché sladit češtině nepřirozené schéma verše s nepřizvучnou první slabikou například s požadavky důrazů v české větě (přízvuk na předložku, jádro výpovědi na konci věty apod.), ale také s emocionálním zabarvením podtextu repliky. Je třeba vyjádřit obojí – podtext i dodržet metrum. Skutečně ale myslím, že jim to jde výborně, jsou také z předchozích inscenací Shakespeara dobře trénovaní. V komediích však nezaznívá pouze blankvers, těšit se můžeme též na rozsáhlé prozaické pasáže, četné slovní hříčky apod.

William Shakespeare: Mnoho povyku pro nic
Překlad: Jiří Josek; režie: Zdeněk Dušek; scéna: Milan Popelka;
kostýmy: Sylva Zimula Hanáková; hudba: Daniel Fikejz;
choreografie: Hana Achilles; dramaturgie: Iva Šulajová
Premiéra: 27. ledna 2018

Je

Zdeněk Dušek: Divadlo je pro mne možnost létání

Režisér Zdeněk Dušek se letos vrací do Slováckého divadla už poosmé. Tentokrát se ujal režie klasické komedie Williama Shakespeara Mnoho povyku pro nic. Premiéra je naplánována na sobotu 27. ledna.

Michal Zetel
ředitel divadla

Řemeslo a umění

U divadelních režisérů, ale vlastně u umělců obecně, se někdy hovoří o „jejich rukopisu“. Sice nejsem extra znalec Vaší práce, ale zdá se mi, že stylová, žánrová, ale i inscenační paleta je tak široká, že neznalému divákovi by ani nepřišlo na mysl, že mají společného autora – režiséra. Co je však podle mne pro Vaši práci typické, je cosi, co bych nazval řemeslnou dokonalostí. Použil byste vůbec v souvislosti se svou prací, dnes tolik vysmívaný, termín „řemeslo“?

Patřím k režisérům, kteří mají úctu k autorovi. To znamená, že se ho snažím především pochopit a vycházet z něj. Každou hru, kterou dělám, zkoumám jako specifický problém, protože se chci dostat k její podstatě. Nepotřebuju, aby z každé mé inscenace burácelo: tohle dělal Dušek!, ale snažím se, aby z nich bylo patrné – tohle je Ibsen, tohle je Čechov, tohle je Cooney.

To ale předpokládá schopnost poznat dobrou hru a její potenciál: což musíte udělat dřív, než ji začnete zkoušet, protože pak už je pozdě. Jak si hry vybíráte?

Snažím se hodně číst. Když mě hra nechá chladným, odkládám ji už navždy, když mě něčím nadchne, dávám si ji stranou na

hromádku „hry s potenciálem“, a když přijde její čas, začnu zkoumat, co mě to vlastně tehdy tak nadchlo a proč. Stejný, ne-li lepší výsledek, mívám v případech, že mě hra něčím rozcílí. Tam je pak nutno odložit ego a snažit se pochopit obecnější platnost toho, co mě tak vytočilo.

A můžeme se ještě vrátit k té šíři žánrů?

Co se žánrové pestrosti mých režii týče, já se hlavně nechci nudit. Kdybych byl pilot, asi by mě nebavilo pilotovat jen bombardér. Určitě bych si chtěl také vyzkoušet obratné akrobatické letadýlko, obrovského Antonova především kvůli množství nákladu, které se jím dá přepravit, dopravní letoun, kvůli té odpovědnosti, kluzák, vzdušný tanker, hydroplán... Každé to letadlo má jiný účel i styl letu. Nadzvuková stíhačka se pilotuje jinak než větroň a vy tahle specifika musíte brát v potaz. Neupadnete do stereotypu. Řemeslo k tomu patří tak nějak samo sebou. U pilota letadla se, krom toho, že ví, kam letí a za jakým účelem, automaticky předpokládá, že ví taky něco o létání.

Řemeslo bývá často spojováno s komerčními projekty. Rozděluje nabídky na práci či vůbec divadlo jako takové na umělecké a komerční? Dává vůbec toto dělení smysl?

Nevím. Bob Wilson nedělá komerční projekty a řemeslo ovládá. A co určuje, jestli je něco komerční nebo nekomerční? Že si diváci na jeden projekt koupí lístky a na druhý ne? Nebo že na něco přijdou a na něco se nehrnou? Je Shakespeare komerční? Ten se přece neprodává špatně. Já v těchto kategoriích neuvažuju. Jako hostující režisér se samozřejmě především setkávám s nabídkami dělat komedie. Důvodů, proč tomu tak je, je jistě víc, netřeba to rozebírat, ale jedním z těch hlavních je fakt, že se komedií neštítím. Ale abych neupadl do stereotypu, což by pro mne byla nejspíše smrt jako režiséra, mám s divadly, s kterými spolupracuji, gentlemanskou dohodu, že mě při příští příležitosti nechají zpracovat dramatickou látku. A nejde o to, že bych při tom nepoužíval řemeslo, ale používám jiné prostředky. To je zas dobré vzhledem k hereckým souborům inkriminovaných divadel – při přípravě dramatu komunikujete s herci jiným způsobem, než když děláte komedii. Takže se vzájemně „refrešujeme“ a těšíme se na další změnu.

Já osobně mám pojem režisérské řemeslo nejvíce spojený s hudebními žánry a s komedií. Který žánr preferujete Vy a proč? A který považujete za nejobtížnější?

Nechápu. Myslíte si, že dobře udělaná komedie není uměleckým dílem?

Naopak. Dobře udělaná komedie je pro mě vrcholem interpretačního režijního umění a domnívám se, že ji dnes málokdo skutečně umí, protože vyžaduje právě velké množství respektu, pokory, pečlivosti a právě toho řemesla.

Nejvypjatější zkoušení jsem zažil, když jsem dělal muzikál. My fair lady ve Zlíně, to byl fofr. Ve třech prostorách probíhaly souběžně korepetice, choreografie a herecké zkoušení. Navíc to bylo velké obsazení. Spousta lidí. A v divadle obvykle platí – čím větší obsazení, tím větší potenciál problémů. Aby se to všechno stihlo v termínu, muselo se to bezchybně plánovat, chvílemi jsem si připadal spíš jako dispečer než jako režisér. Takže organizačně mi asi opravdu připadá náročnější muzikál než klasická činohra. Navíc si člověk to zkoušení ani neužije, protože na nic není čas. Ale není to spíš problém zkušební

doby? Já si obvykle zkoušení užívám. I komedie mi poskytuje prostor k hledání. Považujete mě za řemeslníka? Nebo proč okolo toho řemesla stále tak kroužíte?

Ano, považuji Vás za skvělého řemeslníka a nadto za výsostného umělce.

Aha, stále nevím, kam tím míříte. On ten termín řemeslník je dvojsečný, může znamenat buď – vědět jak, ovšem bez vyloučení možnosti hledání – anebo právě – upadnout do strereotypu a používat vyzkoušené řemeslné figle.

Mě zkrátka fascinuje důslednost a preciznost Vaší práce a přemýšlím, jak k tomu donutit sám sebe? Mě to ve škole (JAMU pozn. autora) nenaučili a horko těžko se k tomu postupně dobírám. Kde jste se to tedy naučil Vy?

Měli jsme štěstí v neštěstí, že se v průběhu našeho studia, po tzv. Sametové revoluci měnily poměry na škole. Takže základy praktické režijní práce jsme měli ještě dle staré koncepce, mně je předal režisér Pravoš Nebeský a osobnost nám pak už formovali ti titáni, co přišli na školu po převratu.

Příprava a práce na inscenaci

Režisér Peter Scherhauser prý na JAMU při výuce režisérů říkával takový bonmot, ale docela bych věřil tomu, že to myslel vážně, tvrdil, že jedna minuta inscenace potřebuje jednu hodinu zkoušení a že ke studiu jedné Shakespearovy hry potřebuje na přípravu jeden metr knih. Myšleno součet tloušťky hřbetů.

Ano, jeden z těch titánů. Myslel to vážně. Byl to vzdělaný, neuvěřitelně pracovitý, pro divadlo i společnost zapálený člověk, velký systematik. V režii je ale všechno individuální a vy si musíte vytvořit nějaký vlastní systém, který vyhovuje především vám. Kolik času zkoušení potřebuje jedna minuta inscenace, nedovedu odhadnout, sám jsem párkrát udělal projekt za dobu kratší než čtrnáct dní a teď u vás zkouším Shakespeara a říkám si, že by nebylo špatné, kdybychom na to měli půl roku. V Praze jsou divadla, která tak zkoušejí standardně. Jinak shodou okolností Peter Scherhauser byl režisér, který věděl o divadelním řemesle mnohé.

Kolik času zabere příprava a zkoušení inscenace Vám?

Příprava inscenace mi někdy zabere dva měsíce, někdy pět. Ale to je taky případ od případu. Nejlepší výsledky mívám s hrami, které jsem četl, či promýšlel ještě na škole. Zůstaly zasuté v podvědomí, a to dvacet let pracovalo, přiřazovalo informace, tříbilo, prokracovalo, dělilo zrno od plev, takže realizace je pak o to jednodušší. Doba zkoušení je standardně kolem osmi týdnů, a já do kratších termínů v „kamenných divadlech“ nechodím.

Používáte hodně sekundárních zdrojů nebo se spoléháte na autora a čtení „mezi řádky“?

V každém divadelním textu je zakódována doba, ve které text vznikl. Proto je dobré vědět, jaká tehdy byla politická a společenská atmosféra. Na konci Ibsenovy Nory odchází hlavní hrdinka od manžela. V kontextu dnešní doby to nevypadá jako nějaká zvláštní odvaha, ale v době tehdejší, kdy měla závislost ženy na muži mnohem bizarnější parametry, z toho byl skandál. Rovnalo se to společenské a především existenční sebevraždě, no, a vy byste měl hledat ekvivalent,

co by obdobným způsobem působilo dnes. Potřebuju sekundární materiály jako každý normální režisér, a mám rád, když mě jimi dramaturg, v dostatečném odstupu od zahájení zkoušek, zavalí.

Jednoho „Shakespeara“ připravujete momentálně pro SD, v jaké fázi příprav se nacházíte a kolik práce Vás s týmem ještě čeká, než předstoupíte před samotné herce?

Momentálně se stále nacházíme uprostřed čtených zkoušek. Rozebíráme jednu situaci po druhé a hledáme podstatu toho, co si ta která postava myslí, a cestu, jak pracovat s blankversem (specifický shakespearovský verš), aby z jeviště zněl a při tom nepůsobil jako básnička. (Rozhovor proběhl v prosinci roku 2017, pozn. redakce)

Humor

Kromě divadelní režie se také věnujete hereckému koučinku, konkrétně v seriálu Comeback na TV Nova a také jste dramaturgem seriálu Kosmo, který jste připravil pro ČT. Když k této dvojici projektů ještě přiřadím inscenaci Nájemníci ve Slováckém divadle, okamžitě vidím spojnici a tou je humor – Váš humor. Ovšem každé to dílo má onen humor velmi specifický. Řekl bych humor jiného typu či žánru. Umíte pracovat s různými „druhy“ humoru? S různými poetikami? Nebo chápete humor v divadle či filmu vždy jistým obrazem tvůrce a je jaksi stejný.

No, to je alchymie. Forma nebo míra stylizace je různá a odvíjí se především od předlohy. Comeback měl předlohy podobné divadelním situačním komediím, Kosmo bylo psychologičtější, ten humor tam vznikl někde ve vrchních patrech situace. Před uvedením Kosma v televizi jsme udělali pár projekcí v kinech. A to bylo strašně zajímavé zjištění, že, vzhledem k tomu, že se smích jako emoce strašně dobře sdílí, byly některé reakce publika tak silné, že se „pauzy na smích“, ukázaly jako nedostatečné, obecnstvo je přechechtalo a pokračovalo dál přes expoziční repliky další situace, takže pak byly ty reakce zase slabší, jelikož diváci nevěděli přesně, oč jde. Doma u televizorů ten problém nebyl, jelikož se osamocený divák směje spíš vnitřně. Anebo bylo při těch veřejných projekcích pozoruhodné, že kromě očekávaných hromadných smíchů na hlášky a jednoznačné pointy, průběžně sálem probublávaly tzv. lokální smíchy části publika, nebo jednotlivců. Došli jsme k názoru, že schopnost diváků smát se, je mocně ovlivněna

Kdo je Zdeněk Dušek

Režisér Zdeněk Dušek se narodil v roce 1967 v Ostrově nad Ohří. V letech 1988–1993 vystudoval činoherní režii na JAMU v Brně. Od roku 1994 do roku 1999 působil jako kmenový režisér Městského divadla Brno, od roku 1999 je na volné noze. Ve Slováckém divadle dosud nastudoval sedm inscenací – Hra lásky a náhody (1993), Svačinka generálů (2005), Skleněný zvěřinec (2006), Šest postav hledá autora (2008), Očištění (2010), Nájemníci (2013) a Nepřítel lidu – Síla interpretace (2016). Kromě práce v divadle se jako dramaturg podílel na seriálech České televize Kosmo a Marta a Věra, ve známém seriálu TV Nova Comeback působil v roli hereckého kouče.

nejen tím, co sledují, ale také jejich vzděláním, pohlavím, vztahem k tomu, co sledují a momentálním rozpoložením. Takže nezáleží jen na tom, jaký vtip uděláte, ale jestli je také v hledišti dostatek osob, které jsou schopny jej přijmout.

Já například komedie nedělám, protože se jím nikdo nesměje.

Ano, to je obvyklá výmluva domovských režisérů, a jeden z hlavních důvodů, proč mi v divadlech neustále nabízejí komedie. Ale já myslím, že to s Vámi není tak zlé. Viděl jsem Vaše „Sám na dva šéfy“ a to bylo řemeslně velmi dobře udělané.

Co rozesměje Vás? Autor, herec, běžná hudební situace?

To není zrovna jednoduchá otázka, ale co mě pobaví pokaždé, když to slyším, je: „Až já budu svatý“ od skupiny Buty.

Co je naopak za hranicí nebo pod hranicí toho, čemu se zasmějete?

Nejsou mi moc k smíchu témata, která se dotýkají smrti. V televizi jsme už párkrát dostali zadán projekt, který se měl odehrávat v pohřebním ústavu, ale nikdy z toho nic nebylo. Smrt jako součást života, ano, to si dovedu představit, jako chvilkové, nepřipravené setkání s možností nejruznějších trapasů. Ale humor odkázaný na prostředí neustále se se smrtí setkávající za chvilku získává cynický nádech a přestává být tudíž směšným. Alespoň pro mne.

Politika

Vaše nedávno derniérovaná a velice úspěšná inscenace Nepřítel lidu – Síla interpretace se mimo jiné zabývá i politickými tématy a do značné míry i podstatou demokracie. Mám z inscenace dojem, že politika je pro Vás dosti důležitá a že jste se inscenací jaksí politicky vyjádřil. Pokud to cítím správně, byl byste ochoten obecně pojmenovat své politické preference?

Řekl bych, že hra sama se vyjadřuje spíš v rovině společenské než politické. Při realizaci jsme se sice inspirovali „politickým divadlem“ tak, jak je formuloval Bertolt Brecht, ale to je forma, nikoli názor. Tento druh realizace se snaží se zapojit divákovu racionalitu, aby se nenechával pasivně unášet příběhem, ale aktivně zaujímal stanoviska, protože si všímá, kdo, nebo co, vrtí psem. Své politické preference nesdílují.

Naprosto to respektuji a neberte další otázku jako nátlak. Jen mě zajímá, jestli si myslíte, že umělec by měl být politicky neutrální a dotýkat se dění spíše z hlediska morálky, nebo má být naopak politicky angažovaný?

Umělec by měl být hlavně svůj. Pokud chce být angažovaný, nechť je, v tom případě budou jeho představení sice krátkodechá, ale můžou se zabodnout hluboko do okamžiku, ve kterém vznikla. Vzpomínám si, že se někdy v roce 1991 pokusila skupinka ruských generálů zbavit Gorbačova. Unesli ho na nějakou daču a tam ho drželi. Byly toho plné noviny. Já jsem se zrovna účastnil jakési týdenní divadelní dílny, kde jsem vedl skupinu, která se měla zaobírat Shakespearem. Ty události s námi ale tak zamávaly, že jsme místo Shakespeara udělali během těch pěti dnů o těchto událostech půlhodinové novinové divadlo. Pracovali jsme horečně, diskutovali, skoro jsme nespali, bylo to jedno z mých nejintenzivnějších zkoušení. Dodnes to považuji za jedno z nejsilnějších představení, na kterých jsem spolupracoval. Píšu „spolupracoval“, protože autory i režiséry byli do jisté míry všichni členové skupiny. Když jsme to na konci kursu předvedli, mělo to ohromný ohlas. Ale týden po Gorbačovově propuštění by po tom pes neštěkl. To je síla i slabina politicky angažovaného divadla.

Zároveň nabývám dojmu, že mluvit o svých politických představách a postojích se jaksí přestává nosit, a to včetně samotných politiků a krom obecných „morálních“ deklarací už se nesluší říkat například, že jsem „pravicák“ či „levičák“. Netušíte, čím by to mohlo být? A co s tím můžeme dělat?

Pojmy pravice a levice, pokud měly po Sametové revoluci ještě vůbec nějaký obsah, tento definitivně ztratily „opoziční smlouvou“. Od té doby je jasné, že jde o jakousi partu lidí, kteří hrají své role, aby to vypadalo, že si jdou po krku, ale ve skutečnosti spolupracují, aby se udrželi ve sněmovně. Dělat se s tím na celostátní úrovni asi nedá nic moc, ale na oblastech by to mělo být lepší. Člověk by měl ovlivňovat dění kolem sebe na úrovni, kam dosáhne.

Když se vrátím k Vašemu Nepříteli lidu, já jako divák jsem to chápal tak, že inscenace se nesnaží heroizovat pravdomluvného lázeňského lékaře Stockmanna, ale ani demonizovat jeho bratra – „praktického“ městského radního. Relativizuje trvání na pravdě za každou cenu a vyzývá zejména k dialogu a veřejné diskusi nad věcmi veřejnými. Jak bychom mohli tento přístup aplikovat na naši současnou politickou situaci?

Zase jsem se držel autora – Ibsen ve své hře nepreferuje žádnou z postav, jen popisuje situace. Je neutrální. Byl to takový souboj mezi námi. Věděl jsem, že pokud dám některé z postav svou preferenci, což se běžně dělá – existuje celá řada úprav, které buď lázeňského lékaře adorují, nebo z něj naopak dělají šílence – ale já jsem věděl, že pokud něco takového udělám, budu já ten hloupější z nás dvou a Ibsen se mi vysměje, protože nebudu dělat Ibsena, ale pouze jeho část. Jak by se dal přístup veřejné diskuse aplikovat, netuším, jelikož politická elita se tak vzdaluje a izoluje od voličů, že už s ní, podle mého, dialog prakticky není možný.

Měli bychom je tedy nahradit novými elitami?

Nerozumím. Proč elitami? Proč ne slušnými lidmi? Vždyť tam taky byli. Hrušínský, Mejstřík, Marvanová, ale nevydrželi to. A stále jich tam pár je. Jan Žaloudík třeba. Teď mě rychle nikdo další nenapadá. Ale jsou tam.

Souřadnice

V dnešní době existuje řada filozoficko-náboženských směrů, prožíváme renesanci šamanismu, návraty k předkřesťanským rituálům, vznikají nové církve, meditační techniky, spousta stravovacích systémů dnes často přesahuje do dalších sfér lidského života atd... V některých státech USA se na základních školách učí povinně i kreacionistický výklad světa. Jak byste svůj světónázor definoval Vy? Jste spíše racionálně založený člověk nebo inklinujete k duchovnímu vidění světa?

Řekl bych, že jsem racionálnějšího zaměření, ale v Boha, či něco, co může přísně logický řád přesahovat, věřím. Koneckonců i supervěda se teorií velkého třesku vlastně stala náboženstvím, jelikož musíte mít víru v něco, o čem někdo – vědci – tvrdí, že o tom mají jakési důkazy, které vy nikdy neuvídíte, jelikož nemáte ty přístroje, a nepochopili byste, ani kdybyste ty přístroje měli. Ale co bylo před tím, než ten „třesk“ vznikl, v jakém prostoru, když prostor vznikl až s „třeskem“, po tom pátrat nesmíte, a když se ptáte, odpovědí bývá, že před tím nebylo „nic“. Musíte prostě věřit, že to tak skutečně bylo. V tom případě je pro mne představitelnější, že na počátku někdo řekl: „Budiž světlo.“

Máte nějakého autora či osobnost, která Vám pomáhá se orientovat ve světě a v sobě samém?

Rád poslouchám doc. Grygara. Autorů, kteří mě nějak ovlivnili, je víc, například ohledně období romantismu mi otevřel oči Ludvík Kundera, ohledně Shakespeara Antonín Přidal, ohledně komedie Zdeněk Hořínek. Titáni. Ohledně sebe se v sobě snažím orientovat sám.

Je pro Vás divadlo a umění obecně nástrojem, pomocí kterého můžete své vidění světa sdílet? Anebo je to pro Vás „jen“ práce?

Jen práce ne. Je to pro mne možnost létání.

Tak v tom případě děkuji za rozhovor a přeji šťastná přistání!

Mezičas 3

Jiří Josek: Pokud mě síly neopustí, rád bych Shakespeara dodělal

Na poslední čtenou zkoušku připravované inscenace *Mnoho povyku pro nic* zavítal v pondělí 11. prosince překladatel Jiří Josek. V následujícím rozhovoru promluvil o překládání Shakespeara i spolupráci se Slováckým divadlem.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

V pondělí (rozhovor vznikl v první polovině prosince, pozn. aut.) jste byl přítomen na poslední čtené zkoušce právě připravované hry *Mnoho povyku pro nic* ve vašem překladu. Byl jste s herci spokojen?

Četli to bezvadně, drželi rytmus a bylo zřejmé, že už do svých postav zcela pronikli. Věděli, co říkají, a říkali to přesně. Poslouchal jsem v podstatě hotovou rozhlasovou inscenaci. Bylo poznat, jak důkladně s nimi pan režisér a paní dramaturgyně pracovali. Takže za mě senzační základ.

Do Slováckého divadla jste nepřišel poprvé. Jak se vám s místním souborem spolupracuje a jaký je váš vztah k uherskohradištskému divadlu?

Určitě kladný. Jednal jsem většinou s dramaturgyní Ivou Šulajovou, která je prostě báječná. Když tady byl ředitel Igor Stránský, spřátelili jsme se a vždycky jsem si ho velmi vážil a obdivoval jsem ho. Byl výborný principál a oceňuji, co z místního divadla dokázal udělat. Renomé divadla je nyní obrovské a myslím, že do velké míry je to jeho zásluha.

Viděl jste i některou z inscenací uvedených ve vašem překladu?

Ano a byl jsem pokaždé velice spokojený.

Měl jste někdy vůči výsledné podobě hry jako překladatel výhrady? Myslím ve smyslu, že třeba herci nedodrželi text?

Nevybavuju si, že by něco takového nastalo. Pár připomínek jsem občas předem měl, řešil jsem to přímo s panem režisérem Igorem Stránským ještě nad textem nebo v průběhu zkoušek. Ostatně i se Zdeňkem Duškem jsme se sešli ještě před zkouškami a řadu věcí jsme si řekli.

Snažila jsem se vypátrat, kolik jste už přeložil Shakespearových her a došla jsem k číslu 29. Je to správně?

Je to už víc. (směje se)

William Shakespeare napsal 38 her, takže už je překlad kompletní? A máte ohledně slavného alžbětince nesplněné sny?

Mám už přeložených 32 her. Nedávno jsem přeložil první díl trojdílného historického dramatu *Král Jindřich VI.* a nyní pracuji na druhém. V příštím roce bych chtěl všechny tři díly vydat v jednom svazku ve svém nakladatelství *Romeo* (www.nakladatelstvi-romeo.cz). Pak mi do kompletního Shakespeara budou zbývat čtyři hry a kniha poezie, takže pokud mě síly neopustí, rád bych to dodělal.

Zajímalo by mě, jaké to je, překládat Shakespeara? Přece jen je to jeden z nejslavnějších světových dramatiků. Měl jste k němu respekt? A co vám pomohlo najít si k jeho dílu cestu?

Já jsem začínal jinými alžbětinci, a to s Beaumontem a Fletcherem. Tehdy mě k tomu vyzval jiný shakespearovský překladatel Alois Bejblík a přeložil jsem Fletcherovu hru *Králem být a nebýt*. Alois Bejblík později dostal nabídku ze Západočeského divadla v Chebu přeložit *Romea a Julii*, ale řekl, že je to hra pro mladé, což jsem tehdy snad ještě relativně byl, takže mi tuto nabídku přenechal. To bylo asi v roce 1984. Ale jelikož jsem měl už předchozí zkušenost právě s Beaumontem a Fletcherem, docela jsem do toho vplul a nebyl to tak velký problém. Začalo mě to samozřejmě velice bavit. Pamatuju si tu první chvíli nad překladem. Hned první scéna začíná hádkou sluhů z obou domů, která je hodně založená na slovních hříčkách. Nejdřív to bylo zoufalství, ale pak mě postupně začala napadat řešení, až mě to chytlo a začal jsem se tím sám bavit. (směje se)

Sledujete překladatelskou konkurenci?

Byl jsem odkojený na překladech Erika Saudka. Když mi bylo

třináct let, viděl jsem v Národním divadle slavnou inscenaci *Romeo a Julie* v překladu Josefa Topola a režii Otomara Krejčí. Byl to skvělý překlad a nádherná inscenace. Nedávno dávali v České televizi báječný dokument o její přípravě. Později jsem obdivoval překlady Aloise Bejblíka. Každý překladatel zastupuje nějakým způsobem svou generaci. Saudek, to byla generace inscenování ve velkých divadlech, pojmá Shakespeara jako klasiku, dával mu ozvláštněný výraz, což bylo velmi zajímavé a efektní, ale někdy na úkor dramatickosti a sdělnosti. V politicky rozkolísaných šedesátých letech se divadlo hodně zpolitizovalo, rozmohly se menší studiové scény, lidé četli mezi řádky to, co je aktuálně zajímavé, a u Shakespeara to nacházeli. Překladatelé na to reagovali a snažili se být v překladech sdělnější a aktuálnější. Prostřednictvím Shakespeara mluvili k tehdejší době a mělo to velký dopad.

Existuje něco jako návod na dobrý překlad?

Jednak musíte rozumět originálu, to je první věc. U Shakespeara je ta výhoda, že hry vycházejí s velkým poznámkovým aparátem, který vám řadu věcí vysvětlí. Mám k ruce několikero kritických vydání. Řada komentátorů v hrách objevuje něco nového, občas i nesmyslně, takže někdy jejich poznámky беру s rezervou a snažím se řídit vlastním citem a intuicí. Pak musíte umět hru dokonale přečíst včetně všech dobových významů a zřejmých i skrytých narázek. Další nezbytná a zcela zásadní podmínka je, že musíte mít cit pro mateřský jazyk.

Kde hledáte inspiraci?

Vychází přímo z textu, protože text je plný všech možných významů. I když třeba znám hry z jiných překladů, fascinuje mě, že často objevuju věci, které mi vlastně nikdy nedošly. Když člověk překládá, tak si hru vlastně nejlépe přečte a nejlépe do ní pronikne. Našel jsem i pár problémů, které kritičtí editoři pominuli nebo je podle mě neoprávněně přiřkli nepozornosti autora. Překládání Shakespeara je velice zábavné, právě proto, že vám klade strašnou spoustu překážek, jsou tam rozdíly

jazyka, problémy rozdílného dobového a kulturního kontextu a vy musíte hledat a vybírat... Nabízí se nekonečné množství různých řešení, ale když překládám, mám samozřejmě pocit, že to moje je jediné správné. (směje se)

V právě připravovaném *Mnoho povyku pro nic* ve vašem překladu režisér Zdeněk Dušek změnil jména dvou postav. Co na to říkáte?

On mě předem varoval. Jde o jména Beatrice a Héró. Mám samozřejmě radši jména Beatricie a Héra, ale zřejmě převládá strach z možné záměny za vlastní sestru másla, což připouštím. Momentálně se *Mnoho povyku pro nic* hraje v Divadle v Dlouhé, na Kladně a v Liberci, kde je myslím taky Beatrice, takže už s tím nemám problém.

***Mnoho povyku pro nic* je, jak už jste zmínil, momentálně velmi často uváděná hra. Co je podle vás na ní tak lákavé a proč myslíte, že je tak populární?**

Možná proto, že původní látka byla tragická, ale Shakespeare napsal komedii a skvěle se mu podařilo vyvážit slovní a situační humor s pocity osudové tragiky. Možná je to právě

pestrost a mnohovrstevnatost hry, která inscenátory láká. Hra má dobrý příběh, má humor, výborně napsané postavy. Shakespeare v ní předešel konverzační hry pozdějšího období. Skutečnost, že se teď často hraje, je možná náhoda, ale možná je to právě tím, že drží balanc zábavnosti i hlubšího ponoru do lidských povah. Hra předvádí soupeření pohlaví a na obecnější rovině boj mezi rozumem a citem. Ukazuje běžné situace, které dodneška platí a kterými řada lidí sama prochází, jako je zrada, pomlouvání, donášení a fízlování, což je velké téma této hry. Lidé se moc nemění a Shakespeare to uměl geniálně vystihnout.

Kdo je Jiří Josek

Jiří Josek je významný český překladatel, redaktor, nakladatel a rozhlasový režisér. Je známý především svými shakespearovskými překlady, překládá ale i prózu a poezii, mezi jinými například slavný román Jacka Kerouaca *Na cestě*, Tracyho tygra Williama Saroyana nebo poezii amerického básníka a jedné z vůdčích osobností beatnické generace Allena Ginsberga. Za překlad Shakespeara *Hamleta* získal v roce 1999 Cenu Josefa Jungmanna. Se Slováckým divadlem nespolečně poprvé, v jeho překladu divadlo uvedlo Shakespeara *Krále Richarda III.*, *Othella* a *Macbetha* jako režijní trilogii bývalého ředitele Slováckého divadla a režiséra Igora Stránského. Ve výčtu inscenací nechybí ani nejslavnější Shakespearova tragédie *Romeo a Julie*, kterou ve Slováckém divadle nastudoval režisér Ladislav Pešek s Tomášem Šulajem a Terezou Novotnou v hlavních rolích. Pro Slovácké divadlo přeložil také komorní muzikálovou komedii *Song* pro dva renomovaného komediografa Neila Simona, kterou nastudoval Igor Stránský.

Bude

„Máme dceru,
která píše.“

Deník Anne
Frankové se vrací na
jeviště Slováckého
divadla

Inscenace Deník Anne
Frankové, kterou ve
Slováckém divadle před
dvěma lety nastudovala
režisérka Zoja Mikotová,
se vrací na jeviště.
Scénickou koláž poprvé
uvedeme ve čtvrtek
25. ledna.

Iva Šulajová
dramaturgyně divadla

„Nevěřím, že válku dělají jen mocní, jen ti, co vládnou, a kapitalisté. Ne, i malý člověk válku podporuje. Jinak by se přece národy proti ní už dávno pozvedly! Člověk v sobě má pud k ničení, pud k zabíjení, k vraždění a běsnění, a pokud celé lidstvo bez výjimky neprojde proměnou, bude zuřit válka, bude všechno, co se vystavělo, vypěstovalo a vyrostlo, opět zdupáno a zničeno, a pak to začne nanovo.“

Deník Anne Frankové, 3. května 1944

Inscenační podobu světově nejčtenějšího literárního díla tematizujícího události druhé světové války Deník Anne Frankové uvedlo Slovácké divadlo v české premiéře 28. března

2015 u příležitosti významného jubilea konce druhé světové války. Scénická koláž autentických deníkových záznamů Anne Frankové, využívající netradiční prvky pohybového a loutkového divadla, vznikala na míru přímo pro Slovácké divadlo. Na rozdíl od předešlých starších dramatizací jsme vycházeli už z kompletně vydaných deníkových zápisků (ve starších vydáních byly zápisky upravovány či některé pasáže vypouštěny ap.). Spolu s režisérkou Zojou Mikotovou a posléze s celým inscenačním a hereckým týmem (kromě Štěpána Goíše coby představitele Petera, hudebního skladatele Zdeňka Krále a posléze i světelného designéra Jana Komárka veskrze dámským) jsme se znovu a znovu mnoho hodin nořili do Anniných zápisků psaných dopisovou formou neexistující přítelkyni Kitty. V průběhu zkoušek jsme se jimi prosmáli, promlčeli (když už mnohdy nešlo číst dál) a samozřejmě nejvíce proplakali. Textová složka inscenace zůstávala proměnlivou až do poslední chvíle, některé záznamy, které jsme si zamilovali, jsme pak byli nuceni z časových důvodů vypustit, jiné se nám naléhavostí vytvořených situací vynořovaly a vracely se do koláže zpět. Byla to tvořivá práce, kterou jsme všichni milovali, variace na tvorbu Anne, jež si přála být spisovatelkou a skrze svá díla věčně žít. Její odkaz pro nás, přes mnohdy tíživou tematiku, znamená především oslavu života.

Nesnažili jsme se o ztvárnění „povinné literatury“, ale o živý dokument o době, kterou je potřeba připomínat. Chtěli jsme také na jevišti ukázat příklad individuálního růstu mimořádné osobnosti, v níž se dětský obzor uvažování postupně mění v uvědomění svých vlastních tužeb a životních cílů. V krutých a omezených podmínkách dvouletého skrývání v tajném zadním traktu domu, se zuřící válkou a židovskými transporty do koncentračních táborů za dveřmi, zraje třináctiletá Anne v bytost s vírou v život, s láskou k lidem a s přesvědčením, že ona sama bude v tomto světě smysluplně existovat. A také, zcela jednoznačně, v pozoruhodnou spisovatelku, jejíž budoucí rozvoj válka, spolu s jejím mladým životem, bohužel tak nemilosrdně přerušila.

„Její pohled byl tajemně soustředěný, jako kdyby měla pulsující bolest hlavy. /.../ Najednou to byl někdo jiný, ta dívka píšící u stolu. /.../ Moje oči se nedokázaly odvrátit od Anniných nepokojných očí. Paní Franková /.../ začala mluvit německy, což dělala, jen když byla situace složitá. Její hlas byl ironický, ale laskavý: „Ano, Miep, jak už víš, máme dceru, která píše.“

Ze vzpomínek Miep Giesové, když poprvé uviděla Anne při psaní; citováno podle knihy Kdo udal Anne Frankovou?, Academia, Praha 2014

Deník Anne Frankové je příběhem člověka jednotlivce, jednoho z nás. Je důležité vyprávět osobní příběhy, neboť skrze ně můžeme poznat charakter doby i stav lidského vědomí. Netřeba vyvolávat „hrůzy“ minulých dob, ale sdílet, soucítit, spoluprožít – to je rys základní souměřitelnosti člověka s člověkem. S Anne Frankovou v jejím příběhu prožijeme opravdu mnohé a já jsem ráda, že se po šťastném údobí narození hned tří hereckých potomků (hereček Jitky Hlaváčové, Anny Pospíchalové a Alžběty Kynclové) Deník Anne Frankové vrací zpět. Přijďte ho spolu s námi opět rozžít!

Jitka Hlaváčová, Anna Pospíchalová, Jaroslava Tihelková, Monika Horká a Alžběta Kynclová v Deníku Anne Frankové

Leden			
4. čtvrtek v 18.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna
4. čtvrtek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné nařeptávání		D 2017
5. pátek v 10.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty	veřejná generální zkouška	
6. sobota v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty	světová premiéra	P
7. neděle ve 14.00	Alena Kastnerová, Jiří Jelínek Pohádka o nevyřáđeném dědečkovi	host SD: ND Brno	Pohádka 14
7. neděle v 17.00	Alena Kastnerová, Jiří Jelínek Pohádka o nevyřáđeném dědečkovi	host SD: ND Brno	Pohádka 17
8. pondělí v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		Y
9. úterý v 10.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		Senior 2
11. čtvrtek v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		B
12. pátek v 10.00	Anne Franková Deník Anne Frankové	30. repríza	ř
12. pátek v 10.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!	75. repríza	Malá scéna – ř
13. sobota v 19.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna
13. sobota v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné nařeptávání		R 2017
14. neděle v 19.00	Koncert Szidi Tobias & Band (turné k novému CD Sedmoláska)		
15. pondělí v 10.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		Senior
16. úterý v 18.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořřÁCKÉ DIVADLO, 25. repríza	Malá scéna
16. úterý v 18.00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyžama		T
17. středa v 17.00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyžama	30. repríza	V
18. čtvrtek v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		X
19. pátek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné nařeptávání		
20. sobota v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		G
22. pondělí v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO, premiéra	Zř UNESCO UH
23. úterý v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO, uzavřené př.	Zř UNESCO UH
24. středa v 18.00	Roland Schimmelpfennig Zlatý drak	derniéra	U
25. čtvrtek v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scéna
25. čtvrtek v 19.00	Anne Franková Deník Anne Frankové		
26. pátek v 10.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic	veřejná generální zkouška	
26. pátek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
26. pátek v 19.00	István Szabó Mefisto	Divadelní bijáky (ve spolupráci s MKUH)	Malá scéna
27. sobota v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic	premiéra	P
29. pondělí v 8.45	Carlo Gollodi Pinocchio	host SD: Umělecká agentura Pierrot	ř
29. pondělí v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
29. pondělí v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		Y
30. úterý v 18.00	Fráňa Šrámek Měsíc nad řekou		S
30. úterý v 19.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna
31. středa v 19.00	Matt Charman Večer na psích dostizích	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Klub Mír UH
31. středa v 19.00	David Seidler Králova řeč		

Únor			
1. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
1. čtvrtek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		Q
3. sobota v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
3. sobota v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		A
5. pondělí v 10.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		Senior
6. úterý v 10.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		Senior 2
7. středa v 19.00	Michael Cooney Nájemníci		
8. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
8. čtvrtek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		K
9. pátek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
10. sobota v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		L
11. neděle v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		H
13. úterý v 18.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna
13. úterý v 18.00	Fráňa Šrámek Měsíc nad řekou	derniéra	T
14. středa v 17.00	Pierre de Marivaux Falešné nařeptávání		M
14. středa v 18.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna
15. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
15. čtvrtek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		D
16. pátek v 10.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scéna – ř
16. pátek v 10.00	Anne Franková Deník Anne Frankové		ř
17. sobota ve 20.00	Ples Slovákckého divadla a Ray Service		
19. pondělí v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		
21. středa v 18.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna
21. středa v 19.00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyžama		
22. čtvrtek v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		J
23. pátek v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		
24. sobota v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		C
25. neděle v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořřÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
25. neděle v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		F
26. pondělí v 19.00	Divadelní bijáky		
27. úterý v 10.00	František Hrubín řpalíček verřů a pohádek (O Květuře, zahrádce a babici Zimici)	ve spolupráci s MKUH	Malá scéna
28. středa v 17.00	David Seidler Králova řeč		N

Zájezdý v únoru

2. 2. v 19.00

Rychlé šípy

Brno – Mahenovo divadlo
20. 2. v 19.00

Večer na psích dostizích

Pardubice

Počasí

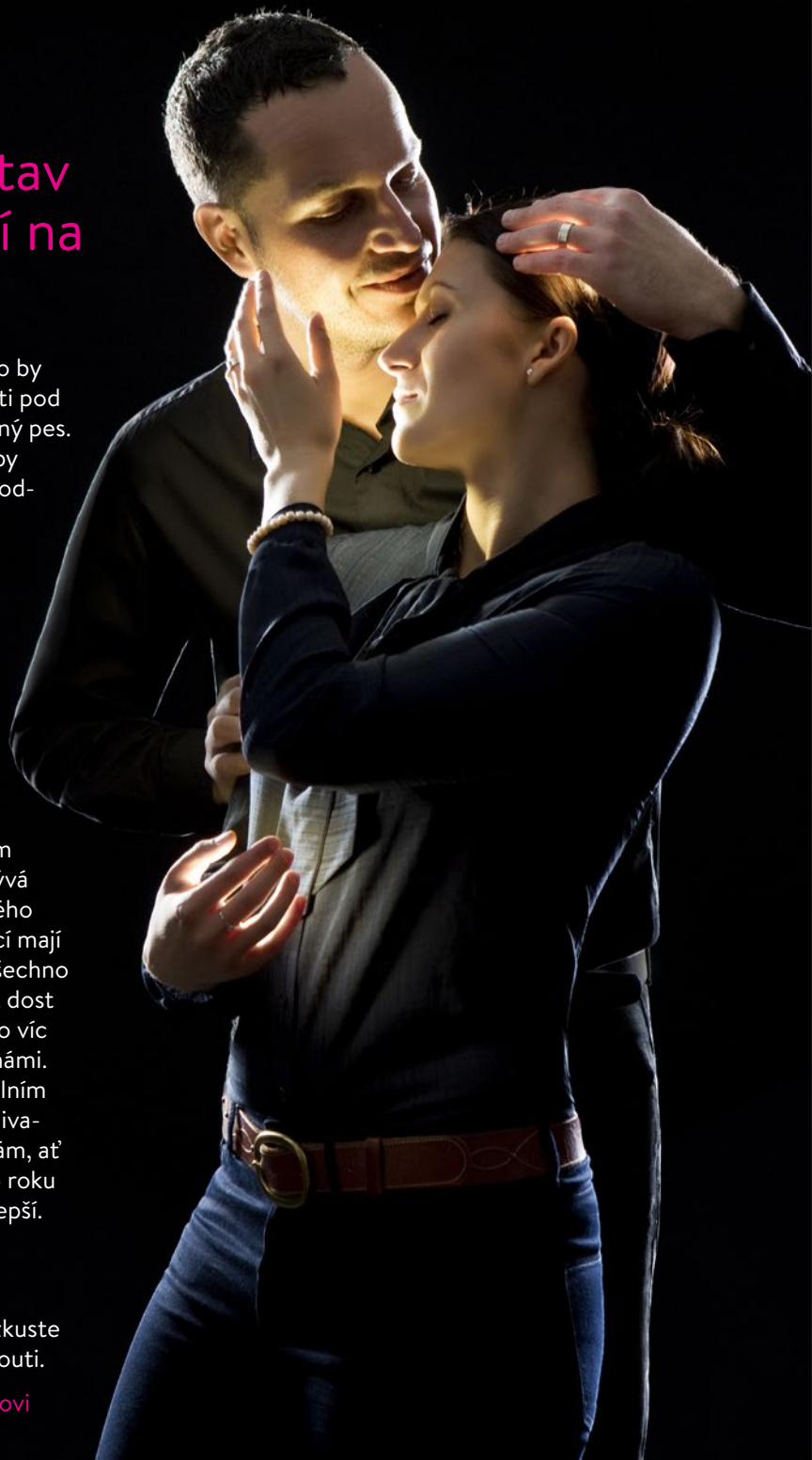
Theatro-slovácký hydrometeorologický ústav vydává předpověď počasí na následující dva měsíce.

Ruku na srdce – nový rok začíná dnem, v průběhu kterého by většině z nás bylo úplně jedno, i kdyby se venku ženili čerti pod padajícími trakaři a kolem se nepotuloval ani jeden vyhnaný pes. Proto tedy začneme předpovědi až od 2. ledna. Celkově by měl být leden 2018 teplotně nadprůměrný, srážkově až podprůměrný, avšak ohledně premiér ve Slováckém divadle vysoce nadprůměrný. Hned v první dekádě měsíce se dá očekávat jedna z nich – inscenace Přes ploty v režii Michala Škočovského a krátká perioda s velice nízkými teplotami. V druhé dekádě by se teploty měly pohybovat kolem nuly, měli bychom si užít sluníčko a mimo jiné také koncert skvělé zpěvačky Szidi Tobias. Třetí dekáda ledna by pak měla být nadprůměrná v mnoha ohledech. Teploty by mohly vyšplhat až k 15 °C, sluníčko by mělo svítit po většinu dní a Slovácké divadlo by mělo uvést dvě premiéry – Úča musí pryč! v režii Michala Zetela a o týden později Mnoho povyku pro nic pod vedením Zdeňka Duška. Únor, oproti celkem slunečnému lednu, bývá obvykle teplotně nevlídný a mrazivý díky vpádům chladného arktického vzduchu. To vůbec nevadí. Sněhuláci a sáňkující mají tenhle měsíc stejně nejraději. Oblečte si proto na sebe všechno teplé, co najdete ve skříni, a vyrazte ven. A až budete mít dost červených uší a nosu, převlečte se do méně teplé, ale o to víc slušivé róby, která bude slušet Vám i divadlu a přijďte za námi. Určitě Vás zahřeje Čarodějnice v kuchyni, tanec na divadelním plese či derniérové dojetí u Měsíce nad řekou. Ať už si z divadelní nebo sněhové nabídky vyberete cokoliv, přejeme Vám, ať si všechno užíváte ve zdraví a radosti. Vzkročte do nového roku s nadějí, nebojte se doufat a přejte si pro sebe jen to nejlepší.

Mít rád i sám sebe,
to je dar až z nebe!

Mějte se krásně, žijte v lásce a zkuste
druhým i sobě svítit na životní pouti.

Pavλίna a Jiří Hejcmanovi

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube

Můj první školní rok: Kdo je
kdo (řešení ze str. 10):
č. 1 – Josef Kubáník
č. 2 – Pavλίna Hejcmanová
č. 3 – Irena Vacková
č. 4 – Petr Čagánek
č. 5 – Jitka Hlaváčová
č. 6 – Tereza Novotná